

Ожне да избяга...

РАДУЛ: Как!

МАРИЯ: Казах му да се върне назад да ми донесе кесията с парите, а възможност му позволих да поеме друма направо към Хема, та каквото дал господ...

РАДУЛ: Но ако го уловят?

МАРИЯ: Ще се примоля на Борниа да не го наказват. Той е станал напоследък необикновено любезен към мене. Ето, върна ми и пръстена на баща ми.

РАДУЛ: Той ще даде повече свободи на латинците. Нали иска да се одобрява с папата...

МАРИЯ: Значи отиваш в Средец? Тогава? Пак ли ще се отложи денят и часът?

РАДУЛ: Не смея да се не подчиня, за да не събудя подозрения. Ако имахме вест от Йоана, че е потеглил с хората си, днес щяхме да обявим бунта...

МАРИЯ: Няма никаква вест.

РАДУЛ: Аз съм наредил всеки ден по един наш човек да тръгва за Средец. При първа вест от Йоан, аз потеглям с войските на Средецката крепост.

МАРИЯ: Не разбирам защо Йоан още се бави?

РАДУЛ: Тук оставям да ме замества стратор Продан. В него можеш да имаш пълно доверие. Той ще вдигне козницата в уречения час...

МАРИЯ: Трябва да си ходя. Искам да посетя и една тъкачница, за да печеля време, докато Ожне вземе повече път. А сега... довиждане... Кога? Ще се видим ли вече? Колко тъмни дни ни разделят... Как е страшно неznайното бъдеще...

РАДУЛ: Марию, знай, че каквото и да се случи, до последния